

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

เป็นที่ทราบกันดีว่า ยุคนี้เป็นยุคโลกาภิวัตน์ (Globalization) ดังนั้นคนจากทั่วทุกมุมโลกซึ่งต่างชาติ ต่างภาษากันจะต้องมีการติดต่อสื่อสารกันทั้งเพื่อธุรกิจ การเมือง การศึกษาและสังคม ทุกคนจึงต้องมีความพยายามที่จะใช้ภาษาสากลในการติดต่อสื่อสารเพื่อเชื่อมโยงความเข้าใจซึ่งกันและกัน ภาษาอังกฤษนับเป็นภาษาต่างประเทศที่เป็นภาษาสากลที่สำคัญ และมีการใช้เพื่อการสื่อสารกันอย่างแพร่หลายที่สุด จนอาจกล่าวได้ว่า แทบทุกประเทศในโลกเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ภาษาอังกฤษจึงเป็นภาษาที่จำเป็นในการศึกษาขั้นสูงทั้งในและนอกประเทศ เพราะตำราทางวิชาการชั้นสูงได้ถูกจัดพิมพ์เป็นภาษาอังกฤษเป็นส่วนใหญ่ (สุมิตรา อังวัฒนกุล, 2535: 1) ดังนั้นผู้ที่สามารถใช้ภาษาอังกฤษได้จะเป็นผู้ที่ได้เปรียบ เพราะสามารถใช้ภาษาอังกฤษติดต่อสื่อสารได้ทั้งในสังคมที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาประจำชาติและในสังคมที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ (Jane B. Hughey et al., 1983 : 36)

สำหรับในประเทศไทยนั้นเป็นที่ยอมรับกันทั่วไปว่า ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่มีความสำคัญในฐานะภาษาสากลที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารกับนานาประเทศ ความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาการสมัยใหม่และการคมนาคมที่สะดวกรวดเร็วทำให้ภาษาอังกฤษมีบทบาทต่อการดำรงชีวิตของคนไทยมากขึ้น ทั้งทางด้านการศึกษา การประกอบอาชีพ และการพักผ่อนหย่อนใจ (สุภัทรา อักษรานุเคราะห์, 2534: 1) ซึ่งสอดคล้องกับ จิรศักดิ์ ตันสถิตย์ (2531: 1) ที่ได้กล่าวถึงประโยชน์ของภาษาอังกฤษไว้ว่า ประเทศไทยกำลังอยู่ในยุคของการเร่งรัดพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม เป็นการก้าวจากประเทศเกษตรกรรมเข้าสู่ฐานะประเทศอุตสาหกรรมใหม่ การที่จะสามารถดำเนินธุรกิจติดต่อกับต่างประเทศได้ต้องอาศัยสื่อกลางเพื่อเชื่อมโยงความเข้าใจซึ่งกันและกัน และสื่อกลางที่เข้ามามีบทบาทสำคัญจะเป็นอื่นไปไม่ได้ นอกเสียจากการใช้ภาษาอังกฤษซึ่งถือว่าเป็นภาษาสากลของโลกภาษาหนึ่ง ภาษาอังกฤษมีบทบาทในการประกอบอาชีพ นับตั้งแต่การสอบคัดเลือกเข้าทำงาน การปฏิบัติงาน การเลื่อนขั้นตำแหน่งงาน ตลอดจนการดำเนินธุรกิจต่าง ๆ ให้ลุล่วงไปด้วยดี จากข้อคิดเห็นดังกล่าวแสดงให้เห็นอย่างเด่นชัดว่าภาษาอังกฤษมีบทบาทอย่างมากในสังคมไทยปัจจุบัน

ประเทศไทยได้เห็นความสำคัญในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศเช่นกัน โดยในปัจจุบันนี้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่มีการเรียนการสอนในโรงเรียนมากที่สุด ประมาณร้อยละ 99 ของนักเรียนไทยได้เริ่มเรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่ระดับประถมศึกษา (Achara Wongsotohorn et al., 1996: 89) และตั้งแต่ปีการศึกษา 2539 เป็นต้นไป กระทรวงศึกษาธิการกำหนดให้มีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศในโรงเรียนตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เป็นต้นไป และมอบหมายให้กรมวิชาการ

พัฒนาหลักสูตรและการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้สอดคล้องกับท้องถิ่นอย่างกว้างขวางยิ่งขึ้น โดยการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษอย่างต่อเนื่องตลอดแนวตั้งแต่มัธยมศึกษาถึงระดับมัธยมศึกษา เพื่อที่จะมุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษในระดับที่สามารถจะใช้ภาษาอังกฤษในการติดต่อสื่อสารกันได้ โดยสามารถรับและส่งสาร มีความรู้ความเข้าใจสารสนเทศต่าง ๆ ได้เป็นอย่างดี อันจะนำไปสู่การพัฒนาประเทศในที่สุด (กระทรวงศึกษาธิการ, 2539: 1)

ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษนั้นผู้เรียนจะต้องได้รับการฝึกฝน เพื่อพัฒนาทักษะต่าง ๆ ไปพร้อม ๆ กันทั้ง 4 ทักษะ คือ ทักษะฟัง ทักษะพูด ทักษะอ่าน และทักษะเขียน เพราะทั้ง 4 ทักษะนี้จัดเป็นหัวใจสำคัญของการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร แต่ในปัจจุบันพบว่า การเรียนการสอนภาษาอังกฤษนั้นผู้สอนมักจะละเลยทักษะที่ 4 คือ ทักษะเขียน (วิชชุตา สุธีสร, 2533: 3) เพราะทักษะเขียนจัดเป็นทักษะที่ยุ่งยากซับซ้อนมากที่สุดเมื่อเทียบกับทักษะอื่น ๆ เช่น ทักษะฟังและทักษะอ่านนั้นนักเรียนเป็นเพียงผู้รับสาร จึงเป็นเพียงแต่ผู้ที่ต้องตีความหรือวิเคราะห์ว่ากำลังได้ยินหรืออ่านข้อความอะไรอยู่ ส่วนทักษะพูดนั้นนักเรียนสามารถแสดงความคิดเห็น ความรู้สึกโดยอาศัยการใช้กริยาท่าทางและน้ำเสียงประกอบ ตลอดจนจนสามารถซักถามเพื่อชี้แจงให้ผู้ฟังเข้าใจได้ ซึ่งเป็นปฏิสัมพันธ์ที่ผู้ส่งสารและผู้รับสารสามารถโต้ตอบกันได้ทันที ในขณะที่ทักษะเขียนนั้นนักเรียนจะต้องมีความสามารถอย่างแท้จริงจึงจะสามารถเขียนหรือถ่ายทอดความคิด ความรู้สึกให้ผู้อ่านเข้าใจได้อย่างชัดเจน (สมศรี ธรรมสารโสภณ, 2534: 1) ดังนั้นครูผู้สอนจึงมักจะละเลยการฝึกทักษะเขียน หรืออาจจะฝึกทักษะเขียนเป็นทักษะสุดท้ายในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ โดยส่วนใหญ่ครูจะฝึกให้ผู้เรียนทำกิจกรรมในการฝึกทักษะฟัง พูด และอ่านให้ดีเสียก่อนจึงจะมีการฝึกให้เขียน แต่ถึงแม้ทักษะเขียนจะเป็นกิจกรรมสุดท้ายในการพัฒนาทักษะทางภาษาก็ตามทักษะเขียนก็จัดเป็นกิจกรรมที่ทำทลายความสามารถของผู้เรียนอย่างมาก เพราะเป็นการแสดงออกซึ่งความสามารถในการสื่อความคิดไปยังผู้อ่านโดยมีองค์ประกอบที่สลับซับซ้อนมากกว่าทักษะอื่น (บันลือ พฤษะวัน, 2533: 3) ซึ่งในเรื่องนี้ เจน บี ฮิวอี้ (Jane B. Hughey, 1983: 6) ได้ให้ทัศนะว่า แม้การเขียนจะเป็นทักษะที่ยุ่งยากแต่ก็เป็นประโยชน์มากสำหรับผู้เรียนภาษาต่างประเทศ เพราะการเขียนจะช่วยเสริมแรงทักษะอื่นให้ดีขึ้น ซึ่งได้แก่ทักษะฟัง ทักษะพูด และทักษะอ่าน นอกจากนั้น เมย์ ชินห์ (May Shinh, 1986: 121) ได้กล่าวถึงการเขียนว่า การเขียนเป็นเครื่องมือที่จำเป็นในการถ่ายทอดความรู้ ความคิดสำหรับการศึกษาในระดับสูง เช่น การเขียน ข้อสอบ บรรยายความสั้น ๆ การเขียนย่อความ การเขียนวิจารณ์ และการเขียนรายงานการวิจัย เพื่อแสดงความรู้ความเข้าใจในสิ่งที่ได้เรียนและได้ศึกษาค้นคว้า นอกจากนั้นการเขียนยังเป็นทักษะที่สำคัญที่ต้องใช้ควบคู่ไปกับทักษะอื่นอีกด้วย

นอกจากการเขียนจะมีความสำคัญต่อผู้ที่กำลังศึกษาอยู่และผู้ที่จะศึกษาต่อในระดับที่สูงแล้ว ปัจจุบันพบว่า การเขียนได้เข้ามามีบทบาทในการปฏิบัติหน้าที่การงานหรือการประกอบอาชีพมากขึ้น ดังจะเห็นได้จากงานวิจัยของอัจฉรา วงศ์โสธรและคณะ (2523: 187) ในการสำรวจความต้องการของสังคมต่อการใช้ภาษาอังกฤษ พบว่า ทักษะที่จำเป็นที่ต้องใช้มากที่สุดใ้หน่วยราชการ รัฐวิสาหกิจ และภาคเอกชนในประเทศ

ไทย คือ ทักษะอ่าน ทักษะที่จำเป็นต้องใช้รองลงมา คือ ทักษะเขียน และจากผลการวิจัยสำรวจความเห็นของบริษัทธุรกิจ พบว่า ในการปฏิบัติงานของพนักงานนั้นมีการใช้ทักษะเขียนมากที่สุดเมื่อเทียบกับทักษะฟัง พูด และอ่าน ซึ่งทั้งหมดนี้เป็นการยืนยันว่าทักษะเขียนเป็นทักษะที่มีความจำเป็นและมีการนำไปใช้มากในชีวิตประจำวันทั้งในด้านเกี่ยวกับการศึกษาและการประกอบอาชีพ

ในชีวิตของคนเรานั้นต้องผูกพันอยู่กับการเขียนมากมายหลายอย่าง รอน ไวท์ (Ron White, 1987 : 13) สรุปไว้ว่าในแต่ละวันนั้นเราจะต้องเขียนจดหมายถึงพ่อ - แม่ กรอกแบบฟอร์มเพื่อสมัครสอบ หรือสมัครแข่งขันในโอกาสต่าง ๆ จดบันทึกสิ่งที่อ่านตามที่ได้รับมอบหมาย หรือเขียนรายงานส่งครู งานเขียนทุกอย่างที่เราทำไปนั้น สามารถแบ่งออกเป็นประเภทหลัก ๆ ได้ 4 ประเภท ดังนี้ คือ การเขียนเชิงบรรยาย (Description) เป็นการเขียนเพื่อบอกถึงลักษณะของคน สถานที่หรือสิ่งของต่าง ๆ การเขียนเชิงเล่าเรื่อง (Narration) เป็นการเขียนเพื่อเล่าเรื่องราวต่าง ๆ สุกันฟัง เช่น อาจจะเป็นการเล่าถึงความสนุกสนานในการไปเที่ยวภูเขาในวันหยุดหรือเล่าเรื่องที่แต่งขึ้นมาเองก็ได้ แต่ถ้าต้องการจะเขียนเพื่ออธิบาย ชี้แจง หรือให้ข้อเท็จจริงในบางประการก็จะใช้การเขียนเชิงอธิบาย (Exposition) ซึ่งในงานเขียนเชิงอธิบายนั้นจะเป็นการเขียนเกี่ยวกับสิ่งที่เป็นข้อเท็จจริง เพื่อต้องการให้ผู้อ่านได้เข้าใจในสิ่งที่ผู้เขียนกล่าวถึงโดยกระชับรัดกุม ผู้เขียนจึงพยายามอธิบายเรื่องราว หรือ สิ่งต่าง ๆ เหล่านั้นโดยใช้ข้อเท็จจริงที่มีอยู่ ผสมผสานกับความคิดและใช้การยกตัวอย่างประกอบอย่างชัดเจน และประเภทสุดท้าย คือ การเขียนเชิงชักชวน (Persuasive) เป็นการเขียนที่ต้องการโน้มน้าวให้ผู้อ่านเห็นพ้องต้องกันกับความคิดของผู้เขียน

ในบรรดาการเขียนทั้ง 4 ประเภทนี้ การเขียนเชิงอธิบาย เป็นการเขียนที่มีโอกาสได้ใช้บ่อยที่สุดในชีวิตประจำวัน เพราะในแต่ละวันเรามีความจำเป็นที่จะต้องอธิบาย หรือให้ข้อมูลให้ผู้ที่เราเกี่ยวข้องกับตัวเราได้รับรู้ได้เข้าใจอยู่มากมายหลายประการ (Ron White, 1987 : 78) ดังนั้นจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ครูผู้สอนจะต้องฝึกฝนการเขียนเชิงอธิบายให้นักเรียนสามารถนำไปใช้ได้คล่องแคล่ว ซึ่งการเขียนเชิงอธิบายที่เรามักจะนำมาใช้ในชีวิตประจำวันนั้น ได้แก่ การเขียนเพื่ออธิบายวิธีการเดินทางไปยังสถานที่ต่าง ๆ การอธิบายกระบวนการ หรือวิธีดำเนินกิจกรรม หรือการใช้เครื่องมือ เครื่องใช้ต่าง ๆ การเขียนรายงาน การนำเสนอข้อมูล โดยอาศัยข้อเท็จจริง และข้อมูลเดิมที่มีอยู่ การเขียนเพื่ออธิบายความคิดเห็นในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง และการให้นิยามคำศัพท์ต่าง ๆ

จอห์น เอ็ม แลนนอน (John M. Lannon, 1983 : 238-239) ได้พูดถึงการเขียนเชิงอธิบายว่า เป็นการเขียนที่มีความจำเป็นอย่างยิ่ง เพราะในการเขียนเชิงอธิบายนั้นผู้เขียนต้องการจะบอกข้อมูลสำหรับผู้อ่านให้ชัดเจนลงไป เพื่อให้ผู้อ่านสามารถตอบคำถามเบื้องต้นที่ถามว่า "คุณหมายความว่าอย่างไร (What do you mean?)" ดังนั้นเพื่อความกระชับรัดกุมผู้เขียนจะต้องพยายามใช้ข้อความอธิบายที่ชัดเจน โดยกลวิธีที่มักจะใช้ประกอบการอธิบายบ่อย ๆ คือ การยกตัวอย่างประกอบเพื่อให้เกิดภาพพจน์ที่ชัดเจนขึ้น การจัดแบ่งกลุ่ม หรือการจัดประเภท การวิเคราะห์กระบวนการเพื่อให้เห็นขั้นตอนของการทำกิจกรรมต่าง ๆ การวิเคราะห์เหตุและ

ผลของการกระทำบางสิ่งบางอย่าง การเปรียบเทียบเพื่อชี้ให้เห็นข้อแตกต่าง การเปรียบเทียบสิ่งที่เป็นนามธรรม หรือสิ่งที่ไม่คุ้นเคย กับสิ่งที่เป็นรูปธรรมหรือสิ่งที่คุ้นเคย และวิธีการสุดท้ายคือ การให้นิยามเฉพาะ เพื่อบอกความหมายที่แน่ชัดของคำนั้น ๆ ทั้งนี้ผู้เขียนจะเลือกใช้การอธิบายแบบไหนก็แล้วแต่ใจความสำคัญ (Main Point) ของแต่ละเรื่อง โดยผู้เขียนจะตัดสินใจจากความคาดหมายของผู้เขียนเองว่า ผู้อ่านจะถามอะไร จากหัวข้อที่เขียนนั้น แล้วก็เลือกใช้การอธิบายให้เข้ากับคำถามนั้น ๆ ทั้งนี้ต้องมีจุดมุ่งหมายหลักอยู่ที่การทำให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจอย่างกระจ่างชัดในเรื่องที่อ่าน

ริชาร์ด อี ฮิวส์ และ อัลเบิร์ต พี ดูฮามเอล (Richard E. Hughes and Albert P. Duhamel, 1966 : 63) ได้พูดถึงความสำคัญของการเขียนเชิงอธิบายว่า การเขียนเชิงอธิบายจะมีส่วนในการเชื่อมโยงการเขียนประเภทอื่น ๆ ให้สามารถดำเนินเรื่องไปได้ และเป็นที่น่าสนใจของผู้อ่าน เพราะการเขียนเชิงอธิบายสามารถช่วยให้ข้อความที่เขียนนั้นสามารถสื่อความหมายได้อย่างต่อเนื่อง ช่วยให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจ มองเห็นสิ่งที่ผู้เขียนได้บรรยาย หรือเล่าเหตุการณ์มาก่อนแล้วได้แจ่มชัดยิ่งขึ้น โดยที่ในการเขียนเชิงอธิบาย ผู้เขียนมีความพยายามที่จะอธิบายความคิด ความหมายของคำ ขั้นตอนในการทำกิจกรรมต่าง ๆ โดยเน้นที่ความสัมพันธ์อย่างสมเหตุสมผลต่อสิ่งที่กล่าวมานั้น เพื่อเป็นการช่วยให้ผู้อ่านเกิดความกระจ่างตามเป้าหมายที่ผู้เขียนต้องการมากยิ่งขึ้น

จากคำจำกัดความ ความสำคัญ และบทบาทของการเขียนภาษาอังกฤษเชิงอธิบายที่กล่าวมาแล้วข้างต้นนั้น แสดงให้เห็นว่าการเขียนเชิงอธิบายเป็นทักษะที่สำคัญยิ่งที่ครูผู้สอนควรจะมีฝึกให้นักเรียนได้เขียนงานเขียนประเภทนี้ขึ้น เพื่อให้นักเรียนได้ใช้ความสามารถในการสื่อความหมายเพื่อถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดของตนเองออกมาให้ผู้อื่นเข้าใจได้ โดยเฉพาะผู้เรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งเป็นนักเรียนในระดับสูงสุดของชั้นมัธยมศึกษา ควรจะมีความรู้ความสามารถในทักษะการเขียนถึงระดับสูงสุดด้วย โดยสามารถใช้ทักษะการเขียนในการสื่อความหมายได้อย่างคล่องแคล่ว เพื่อจะได้สามารถใช้เป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ และเป็นพื้นฐานในการศึกษาภาษาอังกฤษในระดับที่สูงขึ้น หรือใช้เป็นเครื่องมือในการประกอบอาชีพต่อไป (กระทรวงศึกษาธิการ, 2533: 8)

นอกจากระดับชั้นเรียนจะเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีผลต่อความรู้ความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษแล้ว เพศและขนาดชั้นเรียนน่าจะเป็นอีกตัวแปรหนึ่งที่มีผลต่อความรู้ และความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการเรียนการสอนทักษะการเขียน เนื่องจากมีการวิจัยพบว่า เพศของนักเรียนสามารถอธิบายความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษได้ (กาญจนา ปราบพาล และคณะ, 2527: 75) และผู้หญิงสามารถแสดงความสามารถในงานเขียนออกมาได้ดีกว่าผู้ชาย เพราะผู้หญิงมีความถนัดในการใช้ภาษา มากกว่าผู้ชายเนื่องจากมีความสามารถพิเศษในการถ่ายทอดอารมณ์และความรู้สึกออกมาในการเขียนให้ถูกต้องเป็นที่ยอมรับของสังคมได้ (A.N.Applebee, J.A.Langer and I.V.S.Mullis, 1990 : 21)

นอกจากนี้จากงานวิจัยของ โจเซฟ พี บอยล์ (Joseph P. Boyle ,1987 cited in Susan M. Bacon, 1992: 161) ซึ่งได้ทำการศึกษเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชาวจีน ในฮ่องกง พบว่า ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของเพศหญิงและเพศชายแตกต่างกัน โดยเพศหญิงสามารถใช้ภาษาอังกฤษได้ดีกว่าเพศชายในทักษะการฟัง ในขณะที่เพศชายสามารถใช้ภาษาอังกฤษได้ดีกว่าในทักษะการรับสาร

สำหรับในด้านความแตกต่างของขนาดชั้นเรียนนั้น คีธ มอริส (Keith Maurice, 1985 : 20) ได้ทำการศึกษาถึงเรื่องของปัจจัยที่ทำให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยไม่ค่อยได้ผล พบว่าปัจจัยหนึ่งที่ทำให้ครูภาษาอังกฤษในประเทศไทยไม่สามารถดำเนินการเรียนการสอนได้สะดวกตามที่ต้องการคือ ปริมาณของนักเรียนในชั้นเรียนที่มีมากเกินไป ส่วนใหญ่จะมีจำนวนมากกว่า 40 คนซึ่งจัดเป็นชั้นที่ใหญ่และยากแก่การควบคุม และทำกิจกรรมทางภาษา โดยเฉพาะทักษะการเขียนนั้นจะเห็นได้ว่านักเรียนต้องการการดูแลเอาใจใส่เป็นรายบุคคลซึ่งต้องใช้เวลามาก ดังนั้นในชั้นเรียนขนาดใหญ่ครูย่อมดูแลได้ไม่ทั่วถึง และปัญหาที่ตามมาอีกของชั้นเรียนที่มีขนาดใหญ่ คือ ความแตกต่างในเรื่องระดับความสามารถของนักเรียน การให้แรงจูงใจในการเรียน การควบคุมความสนใจในการเรียน สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นที่มาแห่งความล้มเหลวในการสอนทักษะเขียนทั้งสิ้น (Fred Anderson, 1987: 1) แต่จากงานวิจัยของ คาเรน มิเชล เดเนียล (Karen Michele Deniel, 1993: 38) ซึ่งได้ทำการศึกษาดัวแปร 46 ตัวที่น่าจะมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ในการสอนารเขียน พบว่า ขนาดของชั้นเรียนไม่ใช่ตัวแปรที่สำคัญต่อผลสัมฤทธิ์ในการเขียนของนักเรียน

จากข้อมูลดังกล่าวมาแล้วข้างต้นนี้ ทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งเป็นระดับสูงสุดในระดับมัศึกษานั้นจะมีความรู้ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงอธิบายซึ่งเป็นทักษะการสื่อสารที่สำคัญในชีวิตประจำวันของนักเรียนอยู่ในระดับใด ในขณะที่เดียวกันก็ต้องการเปรียบเทียบความรู้ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงอธิบาย ระหว่างนักเรียนที่มีเพศต่างกัน และระหว่างนักเรียนที่เรียนในชั้นเรียนที่มีขนาดต่างกัน โดยทำการศึกษานักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร เพื่อจะใช้ผลการวิจัยเป็นแนวทางให้ครูผู้สอนภาษาอังกฤษได้ตระหนักถึงความรู้ความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย และได้ทราบถึงปัจจัยบางประการที่จะมีผลต่อความรู้ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงอธิบาย อันจะนำไปสู่การปรับปรุงคุณภาพของการเรียนการสอนการเขียนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายให้สูงขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความรู้ในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงอธิบาย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีเพศต่างกัน และเรียนในชั้นเรียนที่มีขนาดต่างกัน ในโรงเรียนมัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร
2. เพื่อศึกษาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงอธิบาย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีเพศต่างกัน และเรียนในชั้นเรียนที่มีขนาดต่างกัน ในโรงเรียนมัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร

3. เพื่อเปรียบเทียบความรู้ในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงอธิบาย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีเพศต่างกัน และเรียนในชั้นเรียนที่มีขนาดต่างกัน ในโรงเรียนมัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร

4. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงอธิบาย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีเพศต่างกัน และเรียนในชั้นเรียนที่มีขนาดต่างกัน ในโรงเรียนมัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร

สมมุติฐานของการวิจัย

จากงานวิจัยของ เอ เอ็น แอปเปิลบี และคณะ (A.N. Applebee et. al, 1990 : 21) พบว่าความสามารถในการเขียนของผู้หญิงและผู้ชายที่แสดงออกมาทางผลงานเขียนมีความแตกต่างกัน โดยผู้หญิงจะสามารถถ่ายทอดงานเขียนออกมาได้ดีกว่า และจากงานวิจัยของ เจมส์ แอล คอลลินส์ (James L. Collins, 1992 : 15) พบว่า การลดจำนวนนักเรียนในชั้นเรียนลง ทำให้ความสามารถในการเรียน และการใช้ภาษาในการอ่าน และเขียนของนักเรียนดีขึ้น ดังนั้นผู้วิจัยจึงตั้งสมมุติฐานของการวิจัยดังนี้

1. ความรู้ในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงอธิบายของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีเพศต่างกัน ในโรงเรียนมัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร แตกต่างกัน

2. ความรู้ในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงอธิบายของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนในชั้นเรียนที่มีขนาดต่างกัน ในโรงเรียนมัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร แตกต่างกัน

3. ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเชิงอธิบายของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีเพศต่างกัน ในโรงเรียนมัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร แตกต่างกัน

4. ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเชิงอธิบายของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนในชั้นเรียนที่มีขนาดต่างกัน ในโรงเรียนมัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร แตกต่างกัน

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ในกรุงเทพมหานคร

2. งานวิจัยครั้งนี้คำนึงถึงองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับตัวอย่างประชากร เฉพาะในเรื่องเพศและขนาดของชั้นเรียนเท่านั้น แต่ไม่คำนึงถึงองค์ประกอบอื่นๆ นอกเหนือจากนี้ เช่น ระดับสติปัญญา สถานภาพทางเศรษฐกิจ และ สังคม ตลอดจนสภาพแวดล้อมอื่น ๆ

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

1. การเขียนภาษาอังกฤษเชิงอธิบาย หมายถึง การเขียนเพื่อชี้แจงหรือให้ข้อมูลที่เป็นข้อเท็จจริงให้ผู้อ่านได้เข้าใจ เกี่ยวกับความหมายของคำ ข้อความ กระบวนการ หรือวิธีการในการทำกิจกรรมต่าง ๆ และ

ความคิดเห็นของผู้เขียนที่มีต่อประเด็นใดประเด็นหนึ่ง โดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือในการสื่อสาร ให้ผู้อ่านเกิดความกระจ่างในเรื่องที่ผู้เขียนต้องการเสนอ

2. ความรู้ในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงอธิบาย หมายถึง ความรู้ในการเขียนเพื่อชี้แจงหรือให้ข้อมูลที่ เป็นข้อเท็จจริงให้ผู้อ่านได้เข้าใจ เกี่ยวกับความหมายของคำ ข้อความ กระบวนการ หรือวิธีการในการ ทำกิจกรรมต่าง ๆ และความคิดเห็นของผู้เขียนที่มีต่อประเด็นใดประเด็นหนึ่ง โดยใช้ภาษาอังกฤษเป็น เครื่องมือในการสื่อสาร ให้ผู้อ่านเกิดความกระจ่างในเรื่องที่ผู้เขียนต้องการเสนอ ซึ่งเป็นความรู้ที่เกี่ยวข้องใน ด้านไวยากรณ์และโครงสร้างของประโยค ด้านคำศัพท์ ด้านกลไกในการเขียน ด้านเนื้อหาที่สัมพันธ์กับเรื่อง ที่เขียน และด้านความคล่องแคล่วในการสื่อความหมาย โดยพิจารณาจากคะแนนที่นักเรียนได้รับจากการทำ แบบสอบวัดความรู้ในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงอธิบายที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

3. ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงอธิบาย หมายถึง ความสามารถในการเขียนเพื่อ ชี้แจงหรือเสนอข้อมูลที่ เป็นข้อเท็จจริงให้ผู้อ่านได้เข้าใจเกี่ยวกับความหมายของคำ ข้อความ กระบวนการ หรือ วิธีการในการทำกิจกรรมต่าง ๆ และความคิดเห็นของผู้เขียนที่มีต่อประเด็นใดประเด็นหนึ่ง โดยใช้ภาษา ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือในการสื่อสาร ให้ผู้อ่านเกิดความกระจ่างในเรื่องที่ผู้เขียนต้องการเสนอ เช่น การอธิบาย วิธีการเดินทางไปยังสถานที่ใดที่หนึ่ง การอธิบายความคิดเห็นที่เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยว่าภาษาอังกฤษมีความ สำคัญต่อนักเรียนไทย และการอธิบายความหมายของคำว่า ความรัก เป็นต้น โดยพิจารณาจากคะแนนที่ นักเรียนได้รับจากการทำแบบสอบวัดความสามารถที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ซึ่งจะวัดความสามารถด้านการใช้ไวยากรณ์ และโครงสร้างของประโยค ด้านคำศัพท์ ด้านกลไกในการเขียน ด้านเนื้อหาที่สัมพันธ์กับเรื่องที่เขียน และ ด้านความคล่องแคล่วในการสื่อความหมาย ตามเกณฑ์ของ เจ บี ฮีตัน (J.B. Heaton, 1975 : 136-137) ที่ได้นำมาปรับให้สัมพันธ์กับคำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้

5. ขนาดชั้นเรียน หมายถึง จำนวนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร (กรมสามัญศึกษา, 2539: 3) ซึ่งผู้วิจัยนำมาแบ่งออกเป็น 2 ขนาด ตามเกณฑ์เฉลี่ยจากจำนวนนักเรียนในแต่ละชั้น ได้ดังนี้

5.1 ชั้นเรียนขนาดใหญ่ หมายถึง ชั้นเรียนที่มีจำนวนนักเรียนตั้งแต่ 41 คนขึ้นไป

5.2 ชั้นเรียนขนาดเล็ก หมายถึง ชั้นเรียนที่มีจำนวนนักเรียนตั้งแต่ 30 คนลงมา

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับการวิจัย

1. เพื่อเป็นแนวทางสำหรับกรมวิชาการที่รับผิดชอบในการสร้างหลักสูตร ได้นำไปปรับปรุง หลักสูตรในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการเขียนภาษาอังกฤษ

2. เพื่อเป็นแนวทางสำหรับอาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษในการปรับปรุงการสอนด้านทักษะการเขียน ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

3. เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษา วิจัยเกี่ยวกับความรู้ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษต่อไป